

သိန်းပေမြင့် ချစ်၍ခေါ်ရာ

သိန်းဖေမြင့်

စစ်ကိုင်းတိုင်း မုံရွာခရိုင် ဘတလင်မြို့၌ အဖ မြေတိုင်းစာရေး ဦးဘ၊ အမိ ဒေါ်မြင့်တို့က ၁၉၁၄ခု ဇူလိုင် ၁၀ ရက် သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။
ငယ်အမည်မှာ ဘုတလင်ကျောင်းတွင် မောင်မြသင်၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ကျောင်းတွင်မူ မောင်သိန်းဖေဖြစ်သည်။

ဘုတလင်မြို့ ဦးဖိုးညွှတ်ကျောင်းတွင် မူလတန်းပညာ၊ မုံရွာမြို့ အမျိုးသားကျောင်းနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းတို့တွင် အထက်တန်းပညာ သင်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၃၂ တွင် မုံရွာ ဗုဒ္ဓဘာသာ အထက်တန်းကျောင်းမှ ဒသမတန်းကို မြန်မာစာနှင့်သင်္ချာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်သည်။ မန္တလေး ဥပစာကောလိပ် (၁၉၃၂-၃၃)၊ ရန်ကုန်က္ကသိုလ် (၁၉၃၃-၃၅)တွင် ဆက်လက်ပညာသင်ရာ ၁၉၃၅ တွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသည်။ ကာလကတ္တား တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေပညာနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာ (ပါဠိ) (၁၉၃၈)ကို ဆည်းပူးခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နေ့ကျောင်းသားများ ကိုယ်စားလှယ် (၁၉၃၃-၃၄)၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ အလုပ်အမှုဆောင် (၁၉၃၄-၃၅)၊ တို့ဗမာ အစည်းအရုံး တွဲဖက် အတွင်း ရေးမှူး (၁၉၃၆-၃၇)၊ နဂါးနီစာအုပ်အသင်း ပညာရေးအဖွဲ့ငယ် အမှုဆောင် (၁၉၃၇-၃၈)၊ “ယောက်ျားဂုဏ်ရည်” ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ (၁၉၃၉-၄၀)၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများ၏ စည်းရုံးရေးမှူး (၁၉၄၁-၄၂)၊ ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး (အောက်တိုဘာ ၁၉၄၅-မှ ဇွန် ၁၉၄၆ ထိ)၊ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး (၁၉၄၆)၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်သော ကြားဖြတ်အစိုးရအဖွဲ့တွင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနှင့် သစ်တောဌာနဝန်ကြီး (၁၉၄၆)၊ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ နုတ်ထွက် (၁၉၄၈)၊ ပြည်သူ့ညီညွတ်ရေးပါတီ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး (၁၉၅၂)၊ ဘုတလင်မြို့နယ် ပမညတအမတ် ၁၉၅၆)၊ မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာ အသင်း ဥက္ကဋ္ဌ (၁၉၅၆-၅၇၊ ၁၉၅၇-၅၈၊ ၁၉၆၂-၆၃)၊

ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်နှင့် အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ (၁၉၅၈ မှ -)စသည် တာဝန်ယူခဲ့၏။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက်၊ မြန်မာ- တရုတ် မိတ်ဆွေဖြစ်အသင်းတို့တွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာနှင့် နိုင်ငံရေးသမားအဖြစ် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ (၁၉၆၃၊ ၁၉၄၂၊ ၁၉၅၆)၊ တရုတ်နိုင်ငံသို့ (၁၉၄၂၊ ၁၉၅၂၊ ၁၉၅၆)၊ အီဂျစ်နိုင်ငံ နှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ (၁၉၅၇)၊ ဂျပန်၊ ဗီယက်နမ်နှင့် တရုတ်နိုင်ငံများသို့ (၁၉၆၁)၊ အမေရိကသို့ (၁၉၆၁)နှင့် ရုရှား၊ အရှေ့ဂျာမနီ၊ ရူမေးနီးယားသို့ (၁၉၆၂)သွားရောက်ခဲ့၏။

ဇန်နဝါရီ ၁၉၃၃ သူရိယသတင်းစာပါ “မန္တလေး အင်တာမီဒီယိတ်ခေါ် ဥပစာကျောင်း၌ အပို မြန်မာစာ သင်ပြ ပို့ချသင့်ခြင်း” ဆောင်းပါးသည် ပထမ ပုံနှိပ်စာမူ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုရှည်၊ ဆောင်းပါး၊ ခရီးသွားစာပေ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ နိုင်ငံရေးစာပေနှင့် စာပေရေးရာများစွာ ရေးခဲ့သည်။ ထင်ရှားသော စာအုပ်များမှာ ဆရာလွန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ (၁၉၃၇)၊ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား (၁၉၃၉)၊ တက်ခေတ် နတ်ဆိုး (၁၉၄၀)၊ ဦးစော ဗိလပ်သွားပြဇာတ် (၁၉၄၁)၊ ဇာတ်ဆရာ ဦးဖိုးစိန် (၁၉၅၂)၊ စစ်အတွင်း ခရီးသည် (၁၉၅၃)၊ တော်လှန်ရေးကာလ နိုင်ငံရေးအတွေ့အကြုံများ (၁၉၅၆)၊ အရှေ့က နေဝန်း ထွက်သည့်ပမာ (၁၉၅၈)၊ ကျော်ငြိမ်း (၁၉၆၁)၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် (၁၉၆၆)၊ ဝိသေသတိုင်း သမိုင်း အစ(၁၉၆၇)၊ တိုက်ပွဲဝင်စာများ (၁၉၆၈)၊ သီတာပြုံး (၁၉၆၈)၊ တစ်ခုသော ငွေရတုသဘင် (၁၉၇၃)၊ နှင့် ၆၀ ကျော်မှ ရေးသော ဝတ္ထုများ (၁၉၇၈)၊ “ဝိသေသတိုင်း သမိုင်းအစ”ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ စာပဒေသာ ပထမဆု (၁၉၆၇)၊ “သီတာပြုံး”ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုရှည် တတိယဆု (၁၉၆၈) ရရှိခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်လို What Happened in Burma (Myanmar) နှင့် Over The Ashes တို့ကို ၁၉၄၃ တွင် အိန္ဒိယ၌ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

သိန်းဖေမြင့်ကလောင်အမည်အပြင် ဝနေ ငဖေ၊ သိန်းနေနွယ်၊

တက္ကသိုလ် အကျော့၊ တစ်ကောင်ကြွက်၊ ဦးကျောက်လုံး၊ သိန်းဖေ၊
တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေ၊ မောင်တူ စသည်တို့ကိုလည်း အသုံးပြုရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။

၁၉၇၈ ခု ဇန်နဝါရီ ၁၅ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။

(စာညွှန်း ။ ။ (၁) ဒဂုန်ရွှေမျှား။ မြန်မာနိုင်ငံ စာပေဆုများ။ စာ ၆၈-၇၀။

(၂) မလိခ။ မြန်မာဝတ္ထု အညွှန်း (၂)။ စာ ၁၃၀-၁၅၀။ (၃) စာတည်းအဖွဲ့ ။

သိန်းဖေမြင့်၊ မြဝတီ (နိုဝင်ဘာ ၁၉၅၅)။ စာ ၉-၁၂။ (၄) ဒဂုန်တာရာ။ ရုပ်ပုံလွှာ

(၁၉၅၅)။ စာ ၁၂၂-၁၃၂။ (၅) ပြန်/ဆက် စာတည်းအဖွဲ့။ နှစ်ဆယ် ရာစု

မြန်မာစာရေးဆရာများနှင့် စာစုစာရင်း။ စာ ၃၁၉-၃၂၃။ (၆) သိန်းဖေမြင့်။

တောတောင်ရေ မြေ ဘိုးဘွားအမွေ။ စာ ၂၂၂-၂၂၇။ (၇) မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း နှစ်ချုပ်

(၁၉၇၉)။ စာ ၂၄၈-၂၄၉။)

(ရာပြည့် ဦးစိုးညွန့် စုစည်းတည်းဖြတ်သည့် ၂၀ ရာစု

မြန်မာစာရေးဆရာ ၁၀၀ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်မှ

ကူးယူဖော်ပြပါသည်။)

*

အချစ်စစ် အချစ်မှန်နှင့်ပတ်သက်၍ (နိဒါန်းသစ်အဖြစ်ဖြင့်)

၁၉၄၈၊ ၄၉ နှစ်က “ချစ်၍ ခေါ်ရာ”ဟူသော ဇာတ်ညွှန်းတစ်ခုကို ရေး၍ ဗြိတိသျှဘားမား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကို ပေးလိုက်လေသည်။ ယင်းတို့က “ချစ်၍ ခေါ်ရာ”ဟူသော အမည်ဖြင့်ပင် ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားတစ်ကားကို ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိလိုက်၏ ။ သို့သော် ဇာတ်ကောင်အချို့ စရိုက်ပြောင်းသွား လေသည်။ ဥပမာ အသက် ၃၂ နှစ်မျှရှိသော လူပျိုကြီး ကိုပြီးချို့၊ ကိုယ်ပိုင် ကျောက်သွေးခုံ တစ်ခု ပိုင်သော ကျောက်သွေးသမား လူရိုးလူအေးကြီး။

သူသည် မခင်ဝင်းဆိုသော အသက်နှစ်ဆယ်အောက် များစွာလျော့သည့် မိန်းမပျိုကလေး ကို စိတ်ရိုးသဘောရိုးနှင့် ကြိုက်သည်။ မိသားဖသားပီပီ ပိုးသည်။

မောင်မျိုးမြင့်ဆိုသော ကောလိပ်ကျောင်းသားနှင့် လမ်းဘေးဈေးသည်မကလေးဖြစ်သူ မခင်ဝင်းတို့ လူငယ်အချင်းချင်း ချစ်နေကြသည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် ကိုပြီးချို့နှင့် မခင်ဝင်းတို့အား လူကြီးမိဘတို့က လက်ထပ် ထိမ်းမြားပေးရန် စီစဉ်သည်ကို မခင်ဝင်းကိုယ်တိုင်က သဘောတူပြီးမှ မောင်မျိုးမြင့်က “ချစ်၍ ခေါ် ပြန်သဖြင့် မခင်ဝင်းသည်” “ချစ်၍ ခေါ်ရာ”သို့ လိုက်ပါရပြန်လေသည်။

ကျွန်တော့်ဇာတ်ညွှန်းကို ဦးဉာဏက အချို့နေရာများတွင် ပြင်လိုက်သဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ ပင်မဇာတ်ကြောင်းလည်း ရွေ့သွားသည်။ ကိုပြီးချို့၏ စရိုက်လည်း ပြောင်းသွားသည်။

ထို့ပြင် ဇာတ်ကောင်နှင့် သရုပ်ဆောင်သူ “ခွင်”မကျသဖြင့် ဇာတ်ကောင်စရိုက် ပြောင်းသွားသည်များလည်း ရှိခဲ့၏ ။ ကျွန်တော် ဇာတ်ညွှန်းရေးသားစဉ် ရည်ရွယ်အာရုံထားသည့် သရုပ်ဆောင်က တစ်ဦး၊ သူတို့တကယ် ရုပ်ရှင်ရိုက်တော့ ထည့်သုံးသည့် သရုပ်ဆောင်က အခြား တစ်ဦး

ဖြစ်နေလေရာ နေရာများ စွာ၌ “ခွင်”မကျဖြစ်ပြီး ဇာတ်ကောင်စရိုက်ပါ
ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ဥပမာ မောင်မျိုးမြင့် အချစ်စစ်အချစ်မှန်လမ်းမှ တိမ်းချော်ပြီး
အချစ်ပွေမိသော ဒေစီနှင့် မလှတင့် တို့၏ နေရာတွင် ထိပ်တန်းသရုပ်ဆောင်
ရုပ်ရှင်မင်းသမီး (တစ်ဦးက မောင်မျိုးမြင့်အရွယ်၊ တစ်ဦးက မောင်မျိုးမြင့်ထက်
အရွယ်တော်တော်ကြီးသူ) နှစ်ဦးကို ရည်မှန်းရေးသားခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်
တကယ်ရိုက်တော့ သူတို့ ထည့်သုံးသော သရုပ်ဆောင်များမှာ ထိုရုပ်ရှင်မင်းသမီးမျိုး
မဟုတ်ခဲ့ချေ။ အရန်သရုပ်ဆောင် သာသာမျှသာ။

ကျွန်တော့် ဇာတ်ညွှန်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအဖြစ်ဖြင့် ထွက်လာသောအခါ
ကျွန်တော်သည် “ချစ်၍ ခေါ်ရာ”ဇာတ်ကားကို မကျေမနပ်ဖြစ်ရ၏ ။

ထို့ကြောင့် ၁၉၅၁-၅၂ ခုတွင် ကျွန်တော့် မူရင်းဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုအဖြစ်
သို့ ကူးပြောင်း ရေးသားလိုက်လေသည်။

ထိုဝတ္ထုကို ရှုမဝတိုက်က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

“ချစ်၍ ခေါ်ရာ”ကား ရုပ်ရှင် ဇာတ်လမ်း ဝတ္ထု၊ ဝတ္ထုရိုးရိုးနှင့် မတူပါ။
စာဖတ်သူအနေနှင့် ဤခြားနားမှုကို သတိထားမိသည်ထက် ရေးသူက
ပိုသတိထားမိသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုကို
(Novel)ဝတ္ထုအဖြစ် စလယ်ဆုံးရေးရသည်ကိုသာ အားရသည်။ ရုပ်ရှင် ဇာတ်လမ်း
ဝတ္ထုရေးရလျှင် အားမရ။ စာပေအနုပညာဘက်မှ ဟာသည်ဟု ထင်သည်။

“ချစ်၍ ခေါ်ရာ”သည် အချစ်ဦးစားပေးဝတ္ထုဖြစ်သည်။ အမျိုးသား
ယဉ်ကျေးမှုမြင့်တင်ရေးကို ဦးတည်ချက်တစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် ထည့်ထားသော်လည်း
လူငယ်လူရွယ်တို့၏ အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကို အမွှန်းတင်ခြင်းသာ အဓိကဖြစ်ပေသည်။
ထို့ကြောင့် “ချစ်၍ ခေါ်ရာ”ဝတ္ထုကို လေးနက်သော ရည်ရွယ်ချက်ပါသော အခြား
ကျွန်တော်၏ တိုင်းပြုပြည်ပြု ဝတ္ထုများစာရင်းတွင် မသွင်းနိုင်ဟူသော
ကျွန်တော်ယူဆခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က

“အရှေ့ကနေဝန်းထွက်သည့်ပမာ”ဝတ္ထုကိုရေးပြီး အောင်မြင်မှု ရနေသော ကျွန်တော့်အဖို့ “ချစ်၍ ခေါ်ရာ”သည် ဂုဏ်ယူစရာအလုပ် မဟုတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေ၏။

“ချစ်၍ ခေါ်ရာ”အတွက် စာဖတ်ပရိသတ်ကတော့ ရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၆၀ ခုနှစ် တစ်ဝိုက်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူအချို့သည် ကျွန်တော့်ကို ချဉ်းကပ်ပြီး ပြန်လည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြု ရန် တောင်းဆိုကြလေသည်။ ကျွန်တော်က ခွင့်မပြုခဲ့ချေ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း ဝတ္ထု၊ အနုပညာစာပေ အရာမှာ ကျွန်တော် အားမရသော ဝတ္ထု၊ တိုင်းပြုပြည်ပြုဟူသော ဂုဏ်ကို မဆောင်နိုင်သော ဝတ္ထု၊ မှိန်ထားဖို့ကောင်းသော ဝတ္ထုဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

အနှစ် ၂၀ ကျော်ကြာသောအခါ ရုပ်ရှင်သမား ၂ ဦးက ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်လိုသဖြင့် “ချစ်၍ ခေါ်ရာ”ဝတ္ထုစာအုပ်ရှိက ပေးပါဟု တောင်းဆိုလာသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မရှိ၊ သူတို့ဘာသာ ရှာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ဘာသာရှာ၊ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ဘဲရှိနေစဉ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးက စာအုပ်ဟောင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်မှ စာအုပ်တွေ့ပြီး ပြန်လည်ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်လိုက်လေ သည်။ ထိုအချိန်ကျမှ ကျွန်တော်လည်း “ချစ်၍ ခေါ်ရာ” အကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစားရသည်။ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်မှ ငှားယူပြီး ပြန်ဖတ်ရသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော်သည် “ချစ်၍ ခေါ်ရာ”နှင့်ပတ်သက်ပြီး အမြင်သစ်များ ရလာခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဟိုတုန်းက ချစ်၍ ခေါ်ရာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခံစားရသော မကျေနပ်မှုနှင့် အားမရမှုများ ကျွန်တော့်မှာ မရှိတော့ချေ။ ကျွန်တော် မူလကကြည့်ခဲ့ရသော ချစ်၍ ခေါ်ရာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားက ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ မရှိတော့။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးခြယ်မှုန်းထားသော ဇာတ်ကောင်များနှင့် တကယ်ပါဝင်ကပြခဲ့ကြသော သရုပ်ဆောင်များ၏ ခြားနားချက်များကိုလည်း ကျွန်တော်မေ့နေ သည်။ ရုပ်ရှင် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဟူသော အစွဲအလမ်းသည်ပင် ပျောက်နေသော ရိုးရိုးဝတ္ထုတစ်ခု

အဖြစ်ဖြင့် ဖတ်နေမိချေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ဟာနှင့်သူ ဖတ်လို့ကောင်းနေသားပဲဟု ဘဝင်ကျနေမိ ပါတော့သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထိုအချစ်ဇာတ်လမ်းကို ချစ်နေမိပါပြီ။ မောင်မျိုးမြင့် နှင့် မခင်ဝင်းတို့၏ အချစ်စစ်အချစ်မှန်၊ မောင်မျိုးမြင့် အချစ်ပွေမိသော အခြားမိန်းမတို့၏ အချစ်ဗျူဟာနှင့် အချစ်မာယာများ။

ကျွန်တော်တို့သည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ သဘောထားတွေ ပြောင်းလဲနေဟန်တူပါသည်။ ပထမအရွယ်တုန်းက (လူငယ်ပိုင်းတုန်းက)တစ်မျိုး ချစ်၍ ခေါ်ရာ ဝတ္ထုကို ရေးခဲ့သည်။ ဒုတိယ အရွယ် (လူလတ်ပိုင်း)တွင် ချစ်၍ ခေါ်ရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သံသယဝင်ခဲ့သည်။ ဟော... ယခု လူကြီးပိုင်းရောက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်၍ ခေါ်ရာထဲမှ မောင်မျိုးမြင့်နှင့် မခင်ဝင်းတို့အရွယ် သမီးများရှိနေလေပြီ။ သူတို့၏ အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကို တန်ဖိုးထား လေးစား၍ တတ်လေပြီ။ အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကို မြှင့်တင်ပေးခြင်းသည်လည်း အခြေခံနေခြင်းမဟုတ်ပါလောဟု ရဲရဲကြီး ရှေ့နေလိုက်ချင်ပါလေပြီ။

ဤကိစ္စတွင် ကျွန်တော်နှင့်လူငယ်အများစု သဘောတူပါလိမ့်မည်။ လူလတ်ပိုင်းအများစုက ကျွန်တော့်ကို ကန့်ကွက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ လူကြီးပိုင်းမှာမူ တစ်ဝက်က ကန့်ကွက်၊ တစ်ဝက်က ထောက်ခံလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည် သို့မဟုတ် အနည်းစုက ကန့်ကွက်၊ အများစု က ထောက်ခံလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်တော်ကတော့ “ချစ်၍ ခေါ်ရာ”ကို ဂုဏ်ယူစရာအလုပ် တစ်ခုဖြစ်သဖြင့် ယခုပြန်လည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ပါကြောင်း။

သိန်းဖေမြင့်

၁ . ၁ . ၇၈

အခန်း (၁)

မျိုးမြင့်၏ ရှေ့က စားပွဲပေါ်တွင် ထောင်ထားသော မှန်တွင်း၌ မျိုးမြင့်၏ မျက်နှာသာပေါ်နေ သည်မဟုတ်။ သူ၏ လက်ဝဲဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက်သည်လည်း ပေါ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် နွေအကုန် မိုးအကူး တစ်ခုသော နံနက်ခင်း၏ တိမ်ဖြူတိမ်ညို အလွှာအလိပ် အတွန့်အတက်များ သည်လည်း ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်ကာ မှန်ပေါ်တွင် အရိပ်ထင်နေကြ၏ ။ သို့ရာတွင် မျိုးမြင့်၏ မျက်စိ အာရုံသည် တိမ်ဖြူတိမ်ညိုတို့ဆီသို့ မရောက်။ သူ့ဗိုလ်ကေဆီသို့သာ စူးစိုက်လျက်နေလေသည်။ သည်ဘီးနှင့် ဖြီးလိုက်ရုံနှင့် မကျေနပ်သေး။ ဟိုဘီးကိုငြိမ်း အချောသပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သည်။ ခေါင်းဖြီးပြန်တော့လည်း ကုပ်ပေါ်မှာ ရေရွဲနေပြန်သဖြင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးနှင့် သုတ်ပစ်ရသေး သည်။

ပေါင်ဒါထည့်ပြီးချိန်တွင် သာယာညင်းပျောင်းသော စောင်းသံကို ကြားစပြုလေသည်။ သည်တော့မှ နားစွင့်မိလေသည်။ စောင်းသံသည် တငြိမ့်ငြိမ့်နှင့် လှိမ့်၍ လှိမ့်၍ ဝင်လာ၏ ။ မျိုးမြင့် သည် မှန်နှင့်စားပွဲကို ကျောပေးကာ မျက်စိမှိန်းလျက် အရသာခံစားနေမိ၏ ။ ဤစောင်းသံ ဘယ်က လာသလဲ၊ စောင်းကောက်ကြိုးပေါ်မှာ လက်ချောင်းကလေးများနှင့် ထိလိုက်ခတ်လိုက် တော့လိုက် နေ့လိုက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဤစောင်းသံသည် ဘယ်ကလာပါသလဲ။

မျိုးမြင့်သည် စောင်းသံဝင်လာရာဖြစ်သော လက်ဝဲဘက်က ပြတင်းပေါက်သို့ ဖြည်းဖြည်း ကလေး လျှောက်သွားကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏ ။ လက်ဝဲဘက်တွင် ဘေးချင်းတိုက်လျက် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုအိမ်ကလေးမှ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုသည် မျိုးမြင့်၏ ပြတင်း ပေါက်နှင့်တည့်နေ၏ ။ ထိုပြတင်းပေါက်၏ အလင်းရောင်တွင် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်သည် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ယဉ်ကျေးစွာ ထိုင်လျက် စောင်းကောက်ကြိုးကို တီးနေပေရာ မျိုးမြင့်သည် အပေါ်ကစီး၍ မြင်ရပေ၏ ။

မိန်းမပျိုကလေး စောင်းပိုက်ထား၍ တီးနေဟန်မှာ မိခင်က သားငယ်ကို ပိုက်လျက် မြူချော နေဟန်နှင့်တူ၏။ စောင်းကြိုးကလေးများကို ကနွဲ့ကလျ ထိလိုက်ခတ်လိုက်၊ တော့လိုက်နေ့လိုက် လုပ်နေသည့် ဝင်းဝါသွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်းကလေးများနှင့် မိန်းမပျို၏ လှုပ်လှဲလှုပ်လီ ဖြစ်နေသော ဆံတောက်ကို ကောင်းစွာမြင်ရ၏။ ကိုယ်လုံးသဏ္ဌာန် ကြော့ရှင်းဟန်ကိုလည်း မြင်နိုင်၏။ သို့သော် မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကိုကား မမြင်နိုင်ချေ။

မျိုးမြင့်သည် မမြင်ရသော မျက်နှာကလေးကို မြင်လိုလှ၏။ စောင်းသံ၊ လက်ချောင်းကလေး များနှင့် ဆံတောက်တို့သည် သူ့အား မမြင်ရ မြင်ရအောင် ဉာဏ်ဆင်ရန် နှိုးဆွပေးနေကြလေ၏။ မိန်းမပျိုကလည်း တစ်ချက်မျှ မော့မကြည့်၊ အတီးမှာသာ စူးစိုက်လျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် မျိုးမြင့်ကား ရေချိုးပြီးစ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ကလေးနှင့် ဖြစ်၏။ သူသည် စားပွဲဆီသို့ ပြန်သွားပြီး တင်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီကိုယူကာ ဝတ်လေသည်။ ၎င်းနောက် ပြတင်းပေါက်သို့ လာပြန်၏။ မိန်းမပျိုကား တီးတုန်းပင်ဖြစ်၏။ စောင်းကောက်မှာ မှန်စီရွှေချထားသဖြင့် ဝင်းတောက်လျက်ရှိသည်။ လက်ကလေးများက အသော့တီးလိုက်သောအခါ စောင်းဖျားမှ ပန်းဖွားကြီးများသည် မိန်းမပျို၏ ဆံတောက်နှင့်အတူ လှုပ်လှဲလှုပ်လီ ဟိုသည်ယိမ်းနေကြ၏။

တီးပြီးသောအခါ မိန်းမပျိုသည် စောင်းကိုဘေးမှာ တရိုတသေချထားလိုက်၏။ ထိုအခိုက် မျိုးမြင့်သည် အဟမ်းခနဲ ဖိုသံပေးလိုက်ရာ မိန်းမပျိုသည် မော့ကြည့်လိုက်မိပေ၏။ မိန်းမပျိုက လှပဝင်းဝါသော မျက်နှာလည်း ရှိပေသည်။ မော့ကြည့်လိုက်ရင်း တောက်ပနေသည့် မျက်လုံးများနှင့် အံ့ဩခြင်းသည် ဟတတ ဖြစ်သွားသော နှုတ်ခမ်းများသည် မျိုးမြင့်အား ချောက်ချားသွားစေရုံ မကဆွဲငင်သိမ်းယူခြင်းလည်း ပြုလိုက်လေသည်။ ဒီအိမ်မှာ ဒီလိုသူငယ်မလေးမျိုးရှိတာ ငါမသိပါ လားဟု မျိုးမြင့်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသလို၊

ဒီတိုက်မှာ ဒီအရွယ် ဒီအစ်ကိုမျိုး ဘယ်တုန်းက ရောက်နေပါလိမ့်ဟု မိန်းမပျိုမှာ
တွေးတော ငေးမောမိလေသည်။

မျိုးမြင့်က ရဲဝင့်စွာ ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေဆဲမှာပင် မိန်းမပျိုသည်
ဣန္ဒြေလုပ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှဝေးရာ အရှက်၏ ခေါ်ရာသို့ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏
။

မျိုးမြင့်သည် သက်ပြင်းချ၍ စားပွဲသို့ ပြန်လာခဲ့၏ ။ လုံချည်လဲ
ပေါ်အင်္ကျီဝတ်ပြီး စာအုပ်များကိုယူကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

မျိုးမြင့်သည် ဤတိုက်သို့ ရောက်လာသည်မှာ မကြာသေးပေ။
ဤတိုက်မှာ ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်းရပ် မင်္ဂလာလမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိ၍
တိုက်ကိုပိုင်သူမှာ သူ၏ ဦးလေး ဦးကျော်လှ ဖြစ်သည်။ ဦးကျော်လှမှာ
စစ်ကိုင်းမြင်းမူဘက်မှဖြစ်ပြီး ဇာတိရပ်ရွာမှ စွန့်ခွာလာခဲ့သည်မှာ အတော်
ကြာလေပြီ။ ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့၌ အတော်အတန် စီးပွားဖြစ်လျက်ရှိ၏ ။ သူက
အသက် ၅၀ ကျော်၍ ဇနီးသည် ဒေါ်အေးခင်က ၅၀ နီးပါးဖြစ်၏ ။ သို့ရာတွင်
သားသမီး မထွန်းကားချေ။ မျိုးမြင့်သည် မန္တလေးကောလိပ်၌
လာရောက်နေထိုင်သောအခါ ဦးကျော်လှနှင့် ဒေါ်အေးခင်မှာ သားအရင်းသဖွယ်
ကြုံဆိုလက်ခံထားကြလေသည်။

အထပ်ထပ် အောက်ထပ်ကူးထားသော လှေကားမှာ တိုက်တွင်းမှာသာ
ရှိ၍ နောက်ပိုင်း၌ ဖြစ်၏ ။ လှေကား၏ အရှေ့ဘက်တွင် ချိပ်ဆေးသုတ်ထားသော
ကျွန်းသားဖြင့် ကာထားသည့် အခန်းတစ်ခန်း ရှိလေသည်။ ထိုအခန်းရှေ့၌
ဆက်တီကုလားထိုင်နှင့် စားပွဲပိုင်းများ ရှိလေသည်။ လှေကားအောက်တွင်
ကြည့်မှန်တပ်ထားသော ဗီရိုကြီးတစ်ခုရှိရာ တောက်လွန်းအားကြီးသဖြင့်
အဝတ်ဖုံးထားလေသည်။ ထိုဗီရို၏ ရှေ့တွင် သစ်သားကွပ်ပျစ်တစ်ခုနှင့်
သစ်သားခုံရှည် (ရသေ့လျောင်း) တစ်ခု ရှိ၏ ။

ဦးကျော်လှသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ပက်လက်လှဲလျက်
သတင်းစာဖတ်နေလေသည်။ သူသည် အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်ပြီး
ခေါင်းတုံးတုံးထားသည်။ ဒေါ်အေးခင်မှာ ဆွမ်းအုပ်ကိုကိုင်ပြီး
ခုံရှည်ပေါ်မှာထိုင်လျက် လမ်းဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင်
သံခေါက်တံခါးကြီး ၂ ခုရှိရာ ဆက်တီကုလားထိုင်များဘက်ရှိ တံခါးမှာ ပိတ်ထား၍
ကွပ်ပျစ်ဘက်က တံခါးမှာ ဖွင့်ထားသည်။ ဒေါ်အေးခင်မှာ မနိမ့်မမြင့်
မဆူမကြုံတော်ရုံသာဖြစ်ပြီး အသားမှာညိုသည်။

“ဦးလေး ကျွန်တော် ကျောင်းသွားတော့မယ်” ဟု မျိုးမြင့်က
ခွင့်ပန်လိုက်သောအခါ ဦးကျော်လှက သတင်းစာ ချထားလိုက်ပြီး။

“အေးအေး သွားသွား”ဟု သဘောတူလိုက်သည်။

ဒေါ်အေးခင်ကမူ...

“အို... စောလှချည်လား မောင်မျိုးမြင့်ရယ် ထမင်းမစားတော့ဘူးလား”
ဟုဆိုလိုက်လေ၏။

“ဒီနေ့တော့ ထမင်းမစားဘဲ သွားရမှာဘဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကောလိပ်က
ဖွင့်တဲ့နေ့ဆိုတော့ အချိန် စာရင်းတွေ ဘာတွေ မသိသေးဘူး။ ဒီတော့
စောစောသွားတာပဲ ကောင်းတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်အေးခင်မှာ ဘုန်းကြီးများကို မြင်သည်နှင့်ဆွမ်းအုပ်ကိုကိုင်၍
ထသွားသည်။

ဦးကျော်လှက လှဲနေရာမှ ထထိုင်ပြီး...

“နေ့လယ် မုန့်စားဖို့ ဆိုင်တွေဘာတွေ ရှိမှာပါပဲကွာ”

“ရှိမှာပါပဲ ဦးလေးရဲ့”

“အေးအေး... ဒါဖြင့် သွား”

မျိုးမြင့်သည် လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမပျိုကလေးရှိသော အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေရာ ဆွမ်းလောင်းနေသော ဒေါ်အေးခင်၏ စိတ်ထဲမှာ ဘာကြောင့် ပြည်လမ်း ဘက်သို့ မထွက်ဘဲ ရှမ်းလမ်းဘက်သို့ ထွက်ပါလိမ့်ဟု အံ့သြခြင်းဖြစ်မိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး ထပ်မစဉ်းစားဘဲ မေ့ပစ်လိုက်လေသည်။

မိန်းမပျိုကလေးတို့၏ အိမ်မှာ အိမ်နိမ့်ကလေး ဖြစ်ရုံမက ကျဉ်းလည်းကျဉ်းလေသည်။ ကျဉ်းရသည့်အထဲတွင် အိမ်ကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းလျက် နှစ်ဦးနေကြရသည်။ ထိုအိမ်ရှေ့မှာ မြေလွတ် လေးပေမျှရှိ၏ ။ ထိုလေးပေမျှသော မြေကွက်တွင် ပိန္နဲပင်တစ်ပင်ရှိ၍ အရိပ်အတန်ကောင်းလေ သည်။

ပန်းပင်ကလေးများလည်း စိုက်ထားသည်။ မျိုးမြင့် အိမ်ရှေ့မှ လျှောက်သွားချိန်တွင် မိန်းမ ပျိုသည် ခွာညိုပင်ကလေးကို ရေလောင်းလျက်ရှိ၏ ။ မျိုးမြင့်သည် မိန်းမပျိုကို သမင်လည်ပြန်ကြည့် ကြည့်၏ ။ မိန်းမပျိုကမူ ရေလောင်းရာမှ တစေ့တစောင်း ခိုးကြည့်လိုက်၏ ။ ၎င်းနောက် မျက်လွှာချ၍ ရေလောင်းမြဲ လောင်းနေသည်။ သူဘယ်တုန်းက ဒီတိုက်ရောက်နေပါလိမ့်၊ လူရည်က သန့်သန့် ပြန့်ပြန့် ကိုယ်ဟန်က ချောချော၊ အသက်က နှစ်ဆယ်လောက်။ ထိုခဏအတွင်း မိခင်ဒေါ်သိန်း၏ ခေါ်သံကို ကြားရပြန်သည်။

“မခင်ဝင်း”

“ရှင်...”

အော်... မခင်ဝင်းဆိုပါကလား။ သူငယ်မလေးက လှက လှသနှင့် သူ့စောင်းသံကလေး က နွဲ့ပျောင်းသလို သူ့ကိုယ်လေးက နွဲ့နှောင်းလှပါတိ။ မျိုးမြင့်သည် ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ချ၍ ခပ်သွက် သွက်လျှောက်ရင်း ချီးကျူးမကုန်ဖြစ်နေလေသည်။ အင်း... ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြည့်ရပုံက ဆင်းဆင်းရဲရဲထင်ရဲ့။ မျိုးမြင့်၏ အတွေး ရပ်သွားသည်။

ရှမ်းလမ်းဘက်သို့ရောက်နေသော ခြေလှမ်းကိုတုံ့ပြီး ပြည်လမ်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

*

ယူနီဗာစီတီ ကောလိပ်ကျောင်း၏ စာသင်ခန်းတစ်ခန်းတွင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသူတို့သည် ရှေ့ဆုံးရံများမှာ ထိုင်နေကြလျက် ကျောင်းသားများမှာ ၎င်းတို့နောက်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသား စုစုပေါင်း ၅၀ မျှ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။

မျိုးမြင့်သည် ကျော်ဦး၊ တင်လတ်တို့နှင့် တစ်ခုံတည်းထိုင်လျက် ရှိလေသည်။ ကျော်ဦးမှာ ရန်ကုန် ယူနီဗာစီတီကောလိပ်မှာပင် အိုင်အေအောင်ပြီး သထုံကျောင်းဆောင်မှာ နေသည်။ တင်လတ်ကား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအမှုဆောင် လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မျိုးမြင့် သည် ကျော်ဦးနှင့်စ၍ တွေ့ပြီးနောက် ကျော်ဦးဆက်ပေးခြင်းကြောင့် တင်လတ်နှင့်လည်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဆရာမှာ အသက် ၃၀ ကျော်မျှသာ ရှိသေး၍ အချို့ကျောင်းသားများနှင့် ရွယ်တူတန်းတူ သဖွယ် ထင်မှတ်ရသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာသည် ခေါင်းပေါင်းကြော့နေအောင် ပေါင်းထားသဖြင့် တပည့်များနှင့် ခြားနားနေပေ၏ ။

ခုခေတ်မှာ မြန်မာစာပေဟာ မတိုးတက်တဲ့အပြင် အချို့နေရာမှာ ဆုတ်ယုတ်နေတာကို တောင် တွေ့ရတယ်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ အရသာတွေပျောက်ပြီး အရသာမဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက်တွေ များတယ်။ သနားစရာ ရေးရမယ့်နေရာမှာ အရေးမတတ်တော့ ရှက်စရာဖြစ်လာတယ်။ ဥပမာ တုံးအောက်ကဖား ဆိုတဲ့စကားဟာ အဖိနှိပ်ခံရပုံ၊ အခြေနှိမ့်ပုံ၊ နင်းပြားနေပုံ၊ သနားစရာကောင်းပုံကို

ဖော်ပြတယ်၊ သို့ပေမယ့် ခုကာလ သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာ ဘယ်လိုဆိုသလဲဆိုတော့...

“တုံးအောက်ကဖား... ဟား... ဟား... ဟား... ကွက်... ကွက်... ကွက်...ကွက်... ကွက်... ကွက်... တဲ့”

ကျောင်းသားများက ဝါးခနဲရယ်ကြ၍ ကျောင်းသူများက ခစ်ခနဲရယ်ကြသည်။

“ကောင်းနိုင်သေးရဲ့လား”ရှေးက စာရေးဆရာများကတော့ ဖားကလေးကိုပဲ ဖွဲ့ကာနွဲ့ကာ အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ရေးနိုင်ကြတယ်။ ဥပမာ ဘကြီးတော် ဘုရားလက်ထက်က ရေးခဲ့ပုံက။

“ဖားတင်္ဂါ-မှန်ရာ ရွှေနှုတ်က ခွန်းထုတ်စေသား။ လှမတူတ သုဇကန်ရောက်မှာဖြင့် ပြောင်မြောက်ပေဒင်ပိုင်ငဲ့ စံအိုင်ကို စိန်နှင့်မွန်းပါမယ့် ခွန်းကြူပါဖား”

“ကဲ... ဘယ်လောက် သိမ်မွေ့သလဲ”

ဆရာက ယင်းသို့ဟောပြောနေစဉ် အချို့ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့သည် စိတ်မဝင်စားကြဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုးတိုးတိတ်တိတ် နောက်ပြောင် နေကြလေသည်။ ရှေ့ဆုံးတန်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဗလာစာအုပ်မှ စာရွက်သေးသေးကလေး ဆုတ်ယူပြီး “မြရေ... ဆရာခေါင်းပေါင်းစကလေးက မလှဘူးလား”ဟု ရောကာ မြဆိုသူဘက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ မြက စာရွက်ကလေးကျောဘက်တွင် ပြန်စာရေးလိုက်ပြန်သည်။

“သင်းကလဲ တဲ့တဲ့ပြောပါ တစ်ကိုယ်လုံးလှတာဘဲ မဟုတ်လား၊ ဟိုဘက်တတိယညာဘက် စွန်းက ငနဲက သင်းကိုကြည့်နေလိုက်တာ ခေါ်တောလား အောက်မေ့ရတယ်ကွယ်” ယင်သို့ စာပေးစာယူလုပ်ပြီး နှစ်ယောက်ထဲ ကျိတ်၍ ပြီးနေလေသည်။

တစ်နေရာတွင်ကား ကျောင်းသားနှစ်ယောက် စာအုပ်ရှေ့မှ ထောင်၍ ကွယ်ကာ တိုးတိုး စကားပြောနေကြသည်။ “ဘယ်ဘက်က ဒုတိယသူငယ်မပေါ့ကွာ ကိုယ်ပိုးနေတာ”

“ဟ... မင်းဟာမကြီးက ချောလှပါပကော”

ဆရာသည် ချွေးစို့လာသဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါနှင့်သုတ်ပြီး ဆက်လက်ဟောပြောပြန်သည်။

“ခုကာလ စာရေးဆရာများဟာ သမီးကညာ ရတနာများရဲ့ ခါးသေးလို့ ရင်ချီ အဆိုနှင့်ကိုက် ညီအောင် ဖွဲ့ကြနဲ့ကြတဲ့အခါမှာ သိမ်မွေ့ကျစ်လစ်စွာ မရေးတတ်တော့ မြတ်ရွှေရင်၏ ဟန်ချီမှုကို ဖော်ရာမရောက်ဘဲ ကာမမှုကို ဖော်ရာရောက်တယ်၊ ညစ်ပတ်တဲ့ အရေးအသားတွေ ဖြစ်သွား တယ်။ ရှေးဆရာကြီးတွေ သိမ်မွေ့ကျစ်လစ်စွာ ရေးတတ်ပုံက ဥပမာ ပေးလိုက်ဦးမယ်။

“ယပ်ခတ်ခိုက်တွင် မယ့်ရွှေရင်ဝယ်-ရွှင် ပျောင်းပျ၊ လုံးလှကို လျှောကျရင်ဝတ်ကျွတ်၍ ကြည့်မိမြင်မိသည်ရှိသော် မချီတုန်ခိုက် ဟိုက်ပင်ဟိုက်၍ စိတ်၌ ရည်စော မိန်းမောအောင်ပင် ကြံဆောင်စိတ်တွင် ပြုသည်ထင်ခဲ့။ နီစင်တွတ်တွတ် ပန်းရင်ဝတ်လည်း ရင်မြတ်ခြယ်သင့် တော်သည်နှင့်လျှင် ဖူးသင့်လွန်းတိုး နုရင်မျိုးကို ကဲမိုးမောက်လှ မြင်ပြန်ရ”

ထိုအခိုက်တွင် နောက်နားက ကျောင်းသားတစ်ယောက်က “ဟိုးဆရာ ဟိုး... ဟိုး”ဟု ထအော်လိုက်သည်။

တစ်တန်းလုံး သူတို့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး၊ ဟဲ... ဟဲ၊ ခစ်ခစ်စသည်ဖြင့် တသဲ့သဲ့ရယ်ကြလေ သည်။

“နီစင်တွတ်တွတ် ပန်းရင်ဝတ်ဆိုတာ ဘာလဲဆရာ၊ ဘာပန်းလဲ”ဟု ၎င်းကမေးလိုက်ရာ ကျောင်းသားအားလုံးသည် ဝေါးခနဲနေအောင် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ကြ၏ ။ မိန်းကလေးများကား မျက်နှာငုံ၍ ကျိတ်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်ကြသည်။

ဆရာသည်အစ၌ ကြောင်သွားသည်။ နောက်ဒေါသငွေ
တရှိန်ရှိန်တက်လာသည်။ နောက်မှ ဒေါသကို ချုပ်တည်းပြီး...

“အဲဒါ သိချင်ရင် ကျောင်းဆင်းတော့ ဆရာ့ဆီလာခဲ့”

တစ်တန်းလုံး ဝေါခနဲ ရယ်ကြပြန်လေသည်။

အခြား ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဣန္ဒြေကြီးစွာ ဆောင်၍ ထပြီး
ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သည်။

“ခိုးလိုးဆရာ ခိုးလိုး”

တစ်တန်းလုံး ဝေါခနဲ ရယ်ကြပြန်၏ ။

တစ်ဘက်မှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဟိုးဆရာ... ဟိုး”

“ခိုးလိုးဆရာ ခိုးလိုး”

အပြန်အလှန် အော်နေကြသည်။ ရယ်သံတွေ ဆူညံလာသည်။ တချို့က
ခုံကို လက်နှင့် ပုတ်၍ အသံပြုသည်။ တချို့က ကြမ်းပြင်ကို ဖိနပ်နှင့်ဆောင့်သည်။
တချို့က တရွတ်တိုက်သည်။

ဆရာသည် ဒေါသထွက်သွားသော်လည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်၊ ငြိမ်ရန်
လက်ဟန်ခြေဟန်ပြ သော်လည်း အချည်းအနီးဖြစ်တော့၏ ။ ထို့ကြောင့်
ဆရာထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ အသံတစ်သံ နောက်ပိုင်းမှ ထွက်လာသည်။

“Class Break up”

စာသင်တန်းပျက်သွားလေ၏ ။ အချို့ထွက်သွားကြ၍ အချို့မှာ
စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ထိုင်ရစ် ကြလေသည်။

မျိုးမြင့်၊ ကျော်မြင့်ဦးနှင့် တင်လတ်တို့သည် အတန်းတွင်း၌
ယင်းသို့ဗရုတ်ဗရက် လျှော်ပြက် ပြက် ဖြစ်နေသည်ကို မကျေနပ်ကြ၊ အပုပ်နံ့ဖြင့်
ပြည့်သော လေကို ရှူရှိုက်နေရဘိသကဲ့သို့ စိတ်အိုက်ကိုယ်အိုက်ဖြစ်ကာ
အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာကြသည်။ သုံးယောက်သား ရင်ပေါင်တန်းစီ လျက်
ကော်ရစ်ဒါတွင် လျှောက်လာကြသည်။

မျိုးမြင့်က စတင်၍ ညည်းညည်းညူညူ ဆိုလိုက်သည်။

“ကောလိပ်ကျောင်းသားတဲ့ဗျာ၊ ဒီလောက်ရိုင်းရသလား။ ဆရာကိုလည်း
မရိုသေ၊ စာပေကိုလည်း မလေးစား”

တင်လတ်ကမူ ကျောင်းသားကိုချည်း အပြစ်မဖို့လို။

“ကျောင်းသားကလည်း ကျောင်းသားပဲ၊ သို့ပေမယ့် ဆရာကလည်း
ဒါမျိုးတွေ အတန်းထဲမှာ သင်ဖို့မကောင်းဘူး”

ကျော်ဦးက ဝင်၍ တင်လတ်အား စောဒကတက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ၊ ဆရာတွေ လုပ်သမျှမှာ အပြစ်မြင်၊
ကျောင်းသားတွေ လုပ်သမျှဆိုရင် မှားမှားမှန်မှန် ရှေ့နေလိုက်နေတယ်၊ ဒါဟာ
ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်အင်္ဂါနဲ့ မညီဘူးဗျ”

“ကျွန်တော်က ကျောင်းသားတွေ မှားမှားမှန်မှန် ရှေ့နေလိုက်နေတာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းသားတွေက ဒီလိုပြုမူတာ မှားတယ်၊ သို့ပေမယ့်
ဆရာလုပ်သူကလည်း ဒါတွေကို အတန်းထဲမှာသင်ဖို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

ထိုအခါ မျိုးမြင့်ကကြားဝင်၍ တင်လတ်အား စောဒကတက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါမျိုး အတန်းထဲမှာ သင်ရသလဲ၊ စာပေအရသာဆိုတာ
ဒီလိုဖော်ပြနိုင်မှ ပေါ်တယ်၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့ အရာကို ကြမ်းတမ်းတဲ့အတိုင်း
တဲ့တိုးရေးရင် သုခုမပညာ မမြောက်ဘူး။ ညစ်ပတ်ရာပဲ ရောက်မယ်၊

ကြမ်းတမ်းတဲ့အရာကို သွယ်ဝိုက်ပြီး လှပစွာရေးရင် သုခုမပညာမြောက်တယ်။ ရုဒ္ဓရသဆိုတဲ့ ရသကို ပေါ်ထွက်စေတယ်။ နီစင်တွတ်တွတ်၊ ပန်းရင်ဝတ်ဆိုတဲ့ ဖော်ပြချက် ကလေးမျိုးကိုမှ ယဉ်ကျေးစွာ လက်မခံတတ်ရင်၊ လက်မခံတတ်သူရဲ့ အပြစ်လား၊ ပြောပြသူရဲ့ အပြစ်လား စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဒီလို သုခုမပညာမြောက်တဲ့ ဖော်ပြချက်ကို ကြားပြီး ဒီလောက် သောင်းကျန်းနေကြရင် ကျောင်းသားတွေဟာ စာပေလေ့လာသူ ကျောင်းသားလို့ မခေါ်နိုင်ဘူး၊ ကျောင်းသားအရေခြုံထားကြတဲ့ ကြမ်းပိုးလို့သာ ခေါ်ဖို့ရှိတယ်၊ ဘတ်စ်ကားစပယ်ယာကို တုကြတာပါပဲ”

တင်လတ်က ဘာမျှမတုံ့ပြန်ဘဲ စဉ်းစား၍ နားထောင်နေလေသည်။ ကျော်ဦးက ဝင်ပြော ပြန်သည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် လှေကားဝသို့ ရောက်လာကြ၍ စကားအမျှင်ဖြတ်လိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးတစ်စု တက်လာသည်နှင့် ဆုံနေ၍ အဝမှာ ရပ်ပေးကြသည်။ မိန်းကလေးများ အပေါ် ရောက်ကြမှ သူတို့ ဆင်းသွားကြလေသည်။ ဤသို့ မိန်းကလေးများအား အရေးပေး အလေးမူပုံကို ထူးထူးခြားခြားတွေ့လိုက်ရသဖြင့် နောက်ဆုံးမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ‘Thank you’ (ကျေးဇူး တင်ပါသည်)ဟု ဆိုလိုက်၏ ။ မျိုးမြင့်သည် ထိုမိန်းကလေးအား သတိထား၍ ကြည့်လိုက်မိ၏ ။ ထို မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လှသည်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ကြော့ရှင်းလှသည်။ ဟန်အမူအရာမှာ သွက်လက်ချက်ချာလှသည်။ သို့ရာတွင် တွေ့ဆုံမှုကား ခဏတာမျှတာ၊ လှေကား ကွေ့နှင့် ထောင့်တိုင်ကြီးအကွယ်တွင် ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

အခန်း (၂)

မိုးတွင်းသို့ ဝင်လာပြီဖြစ်၍ မိုးသည် ရွာသွန်းချရန်

ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိလေ၏။ ကြယ်၊ လ၊ နက္ခတ်ကို မိုးတိမ်များ ဖုံးကွယ်နေသဖြင့် မှောင်ကျလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် စမ်းချောင်းရပ် ရမ်းလမ်း မကြီးပေါ်ရှိ ညဈေးတန်းမှာကား ဝင်းထိန်နေလေသည်။ အချို့ဆိုင်များတွင် လျှပ်စစ်မီး၊ အချို့တွင် လက်ဆွဲဓာတ်မီး၊ အချို့မှာ ရေနံဆီမီးခွက် အသီးသီးထွန်းထားကြသည်။ ကြာပန်းခိုင်ဆိုင်ကလေး ပင် ရေနံဆီမီးခွက် မှိုင်းခိုးတလူလူနှင့် ထွန်းထားသေး၏။

ခြိမ်းခြောက်လျက်နေသော မိုးကြောင့် ညဈေးတန်းမှာ

စည်ကားသင့်သလောက် မစည် ကားချေ။ ဈေးဝယ်ထက် ဈေးသည်က ပေါနေပုံပေါက်၏။ အညောင်းပြေအညာပြေ အပျင်းပြေ လျှောက်သူပင် မရှိသလောက် ဖြစ်နေ၏။ ဈေးသည်များမှာလည်း မိုးအတွက် အဆင်သင့် ပြင်ထားရသည်။ မြေစိုက်၍ ဆိုင်တည်ထားသူများမှာ ဓနိ၊ သွပ်ပြား စသည်တို့ဖြင့် လုံအောင် မိုးထားကြရ ၏။ ဆန်ပြုတ်၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ ချင်းသုပ်ဆိုင်တို့ကဲ့သို့ နေ့စဉ်ညစဉ် ရွှေ့ပြောင်းရသော ဆိုင်တို့မှာကား ရွက်ထည်မိုးထားရ၏။ လင်ပန်းပေါ်တွင် မြေပဲ၊ ဆားငန်သီး စသည်တို့ကို ခင်း၍ ရရာနေရာ တိုးရောင်းရသော ဆိုင်ကလေးသည်ပင် မိုးရွာချလျှင် အဆင့်သင့်ဖြစ်အောင် ဖုံးအုပ်စရာ ဆောင်ထားကြရသည်။

ပစ္စည်းအမျိုးအမည် ၁၂ မျိုးထက်များ၍ ထည့်ရသော ၁၂ မျိုး

ချင်းသုပ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ဆလွန်းကားကြီးတစ်စီးကို ထိုးရပ်လေရာ ချင်းသုပ်သည် အဒေါ်ကြီးသည် အားတက်သရော ပြုံး လိုက်၏။ ဇလုံပေါင်းများစွာမှာ ချင်းနည်းနည်း၊ ကန်စွန်းနည်းနည်း၊ ဂေါ်ဖီထုပ်နည်းနည်း စသည် ဖြင့်ထည့်ပြီး အကြော်အလှော်ပုလင်းပေါင်းများစွာကို နှိုက်ကာ ချင်းသုပ်၊ အထုပ်ပေါင်းများစွာကို ထုပ်ရလေရာ၊ ရွာစားကြီး ဝိုင်းတော်တီးနေသည်နှင့် တူတော့၏။ ဆလွန်းကားပေါ်မှ ချင်းသုပ်ဝယ် သူ အမျိုးသမီးကြီးက ငွေစက္ကူ ၁၀ တန် ထုတ်ပြီးပေးသောအခါ ချင်းသုပ်သည် အဒေါ်ကြီးမှာ အမ်း စရာရှာမရနိုင်သည်နှင့် အတော်ပင်

အကျပ်ရိုက်သွားရှာ၏။ ဝဲဘက်ရှိဆိုင်မှာ ဓာတ်မီးဖြင့်လည်း ကောင်း၊
ဓာတ်မီးရောင်ဟပ်နေသော ဝက်ခေါင်း ဝက်နားရွက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊
ဝင်းထိန်နေသော ဆန်ပြုတ်ဆိုင်ဖြစ်၏။ ယင်းဆိုင်မှာလည်း ငွေစက္ကူမအမ်းနိုင်။
ယာဘက်မှာ ဓာတ်မီးဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ဓာတ်မီးရောင် ဟပ်နေသော
ဖန်ပုလင်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝင်းထိန်နေသည့် လက်ဖက်ခြောက် ချိုချည်
ရှောက်သီးဆေးပြားစသည်တို့ကို ရောင်းသောဆိုင်ရှိ၏။ ယင်းဆိုင်မှာ လည်း
ဆယ်တန်ကို မအမ်းနိုင်။ ကျောဘက်မှ ဓာတ်မီးဖြင့်လည်းကောင်း၊
ဓာတ်မီးရောင်ဟပ် နေသောမှန်များဖြင့် ဝင်းထိန်နေသည့် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှိ၏။
ယင်းဆိုင်မှာလည်း ငွေစက္ကူဆယ်တန် မအမ်းနိုင်ချေ။ ဆလွန်းကားကြီးပေါ်မှ
အမျိုးသမီးကြီးကား ဈေးရောင်းနေပြီးတော့ ငွေစက္ကူဆယ် တန်ကလေးမှ
မအမ်းနိုင်ဟုလည်းကောင်း၊ ကြာလှပြီ ရှေး-ပြန်ယူ ချင်းသုပ်တွေဟုလည်းကောင်း၊
ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးလုပ်နေလေပြီ။ နောက်ဆုံး ဘုရားဖြစ်မယ့်
ကျေးဇူးရှင်မောင်မင်းကြီးသား ကွမ်းယာဆိုင်ရှင် ကိုတင်ကြီး ကယ်၍ သာ
ထုပ်ပြီးသား ချင်းသုပ်တွေ ရောင်းလိုက်ရလေ၏။

အခြား အခြားသော ဆိုင်များ အရောင်းရထိုင်းသကဲ့သို့ ဒေါ်သိန်း၏
ဆိုင်လည်း အရောင်းရ ထိုင်းလေသည်။ ဒေါ်သိန်း၏ ဆိုင်မှာ
ကျူလယာဆိုင်မျိုးဖြစ်၏။ ပေါင်ဒါ၊ ဆီမွှေး၊ သွားပွတ်တံ၊ ခဲတံ၊ ဗလာစာအုပ် စသော
ပစ္စည်းများအပြင် ဝတ္ထုစာအုပ်များနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ရနိုင်၏။ ချိုချည်
ရှောက်သီးဆေးပြား၊ လျှက်ဆား၊ လေပုတ်ဆေး၊ မဆလာ၊ ကျစုသီး၊ ဆားငန်သီး
စသည်တို့ကို လည်း ပုလင်းများတွင်ထည့်၍ တင်ထား၏။ လိုအင်ဆန္ဒ
အထွေထွေအပြားပြားရှိသော လူတွေ လည်း အများအပြားရှိပါ၏။ အမျိုးအမည်
အထွေထွေအပြားပြားဖြစ်သော ကုန်ပစ္စည်းတို့လည်း ရှိပါ ၏။ သို့ပါလျက်
ဤနေ့ညတွင် ဤမျှ အရောင်းရထိုင်းခြင်းမှာ ဒေါ်သိန်းအဖို့ မိုးကို မကျိန်ဆဲပဲ
မညည်းညူပဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ မိုးကလည်း တခြိမ်းခြိမ်းနှင့် ရွာလိုက်တာက

ကောင်းသေးတယ်။ ရွာရင် ဆိုင်ပိတ် အိမ်ပြန်ရုံပဲရှိတယ်။

အိမ်မှာ သမီးမခင်ဝင်းကလည်း ဒေါ်သိန်း၏ မိခင်အိုကြီးနှင့် နေရစ်ခဲ့၏ ။ မခင်ဝင်းက အပျို ဖြစ်စ လှ၍ ကောင်းတုန်း၊ မိခင်အိုကြီးက အိုနာကျစ ချူချာ၍ ကောင်းတုန်း၊ ဒေါ်သိန်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် စိတ်လက်မချနိုင် ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ ဒေါ်သိန်းမှာ အသက် ၄၀ တွင် မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်။ သို့ရာတွင် ရောင်းတတ်ဝယ်တတ် ချက်ချက်ချာချာမို့ သက်သာရာရသေး သည်။ သမီးပျိုလေးအား လက်ကောက်ကလေး ဆွဲကြိုးကလေး အကောင်းကြီး မဟုတ်တောင် လူတန်းစေ့ဆင်နိုင်သေး၏ ။ အမေအိုကို သပျစ်သီး အိုဗာတင်း မဟုတ်တောင် နို့ထမင်းကလေး တော့ မကြာခဏ ကျို၍ ကျွေးနိုင်၏ ။ ဒေါ်သိန်းသည် မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ ၏ ။ မုဆိုးမဖြစ်စတွင် “စပါးစကပြတ်မယားတစ်ခုလပ်”ဆိုသော စကားပုံကို အာရုံပြုကာ ချဉ်းကပ် လာရောက်ကြသော သူများနှင့်တွေ့ခဲ့ရ၏ ။ သို့ရာတွင် ဒေါ်သိန်းကား အမေအိုက အလိုမတူသည့် တိုင်အောင် သမီးကလေးကိုငဲ့၍ ပထွေးမရှာဘဲနှင့် တည်ငြိမ်စွာ နေခဲ့လေသည်။

ဈေးဝယ်ပါး၍ ခြောက်သွေ့ငြီးငွေ့ဖွယ်ဖြစ်ခြင်းကို တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးတောခြင်း ဖြင့်ဖျောက်၏ ။ တွေးတောစရာ ကုန်လောက်မခန်းဖြစ်သောအခါ ဟိုဆိုင်သည်ဆိုင်နှင့် လှမ်းစကား ပြော၏ ။ ဒေါ်သိန်းသည် ကြံပန်းခိုင် ဈေးသည်မကလေးအား ၎င်း၏ အဖေ လူမမာအကြောင်း မေးမြန်းပြောဆိုနေဆဲ သူ့ဆိုင်ရှေ့ အောက်လင်းဓာတ်မီးအနီးတွင် မျိုးမြင့်လာ၍ ရပ်လေသည်။ ဒေါ်သိန်းက မျိုးမြင့်အား မသိ။ မြင်လည်း မြင်ဖူးဟန် မတူ။ မျိုးမြင့်ကမူ ဒေါ်သိန်းအား အိမ်နီးနား ချင်း မခင်ဝင်း၏ အမေဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းပြီးဖြစ်၍ သိထားသည်။

ဒေါ်သိန်းမှာ မျိုးမြင့်အား မသိသည့်တိုင်အောင် မိမိကဈေးသည်ဖြစ်၍ ၊ လာသူက ရောင်းမကောင်းသည့်အထဲ ရောက်သော ဈေးဝယ်ဖြစ်သဖြင့်

အထူးဖော်ရွေစွာ ပြုံးလိုက်လေ သည်။

“ဘာလိုချင်ပါသလဲ... မောင်ရင်”

“သွားပွတ်တံနဲ့ သွားတိုက်ဆေး လိုချင်လို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်သိန်းက ကောလီနေ့ သွားတိုက်ဆေးနှင့် ဒေါတာဝက်
သွားပွတ်တံကို ထုတ်ပေးရင်း။

“ဒါကြိုက်ရဲ့လား... လူလေး”

မျိုးမြင့်က ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးရင်း။

“ကြိုက်ပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်”ဟု ဖြေပြီး ဒေါ်သိန်းထံမှ
ပိုက်ဆံအမ်းပေးသည်ကို စောင့်ရင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ အိမ်ဘက်က စောင်းသံ ခဏခဏကြားတယ်။
ဘယ်သူတီးတာလဲ”

မျိုးမြင့်မှာ သိလျက်နှင့် မသိဟန်ဆောင်၍ မေးလိုက်ရခြင်းအတွက်
အိုးမလုံဖြစ်ပြီး မျက်နှာ စပ်ဖြဖြ ဖြစ်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်သိန်းက မရိပ်မိ၊
ကိုယ့်သမီးအတွက် ပြောစေချင်သော စိတ်သာလွှမ်းမိုးနေသည်။ အော်...
မောင်ရင်ကြားသလား၊ ဒေါ်ဒေါ် သမီးကလေး မခင်ဝင်း တီးတာပဲ။ မောင်ရင်က
ဘယ်ကနေကြားတာလဲ”

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ အိမ်ဘေးက ဦးလေး ဦးကျော်လှတိုက်မှာ ကျွန်တော်က
နေတော့ ကြားတာ ပေါ့ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

ဒေါ်သိန်းက မျိုးမြင့်အား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်ပြီး။

“မောင့်ကို မမြင်မိပါလား”

“ရန်ကုန်ရောက်တာ ကြာမှမကြာသေးဘဲဟာကိုး... ကျွန်တော်က

ကောလိပ် ဘီအေ မှာသင်ဖို့ အညာကလာပြီးနေတာ၊ ဦးကျော်လှက ကျွန်တော့် အဖေရဲ့ညီ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

“အော်... အော်... ဦးကျော်လှဟာ အညာက အဆက်လို့တော့ ကြားဖူးပါရဲ့ မောင်ရယ်၊ အင်း... ဒေါ်ဒေါ် ယောက်ျားနာမည်က စောင်းဆရာ ဦးခင်မောင်တဲ့ကွဲ့။ မန္တလေးက ဒေဝဏ္ဏနော ဆရာကြီးတို့ရဲ့ နည်းတွေဆက်ခံခဲ့သူပေါ့။ ဒီတော့ သူ့သမီးကလည်း စောင်းဝါသနာ ပါရှာတာပဲ။ သူ့အဖေရှိတုန်းကတော့ လက်ပူးလက်ကြပ် သင်ပေးတယ် ခုတော့...”

“အော်... ဒေါ်ဒေါ်ယောက်ျားက မရှိတော့ဘူးလား?”

“အေး မရှိတော့ဘူး၊ ဂျပန်ခေတ်ကပဲ ဆုံးသွားရှာတယ်။ သူရှိတုန်းကတော့ ဒီးဒုတ်ဦးဒဘချို တို့ရဲ့ လက်စွဲပေါ့။ ဒေါ်စောမြအေးကြည်တို့နဲ့လည်း အင်မတန်ခင်ကြတယ်”

“အော်... ဦးဘချိုတို့ ဒေါ်စောမြအေးကြည်တို့နဲ့ ခင်ကြသလား?”

“ခင်သပေါ့ မောင်ရယ်။ ခု ကိုခင်မောင်ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့ နောက်တောင် ဦးဘချိုတို့ ဒေါ်စောမြအေးကြည်တို့၊ အိမ်လာ လာလည်ကြသေးတယ်။ သို့ပေမယ့် ဆရာဦးဘချိုတော့ အရင် ကလို သိပ်မလာအားရှာပါဘူး။ ဖဆပလ ခေါင်းဆောင်ဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီကိုးကွဲ့။ ဒေါ်စောမြ အေးကြည်ကတော့ ပေါက်ပေါက်လာပါရဲ့”

မျိုးမြင့်သည် များစွာ စိတ်ဝင်စားလာပုံပေါ်သည်။

“ဦးဘချိုဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်စောမြအေးကြည်ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ဒေါ်တို့ဆီလာရင် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်စမ်းပါ ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဂီတဝါသနာပါပါတယ်။ သူတို့ကိုလည်း ကြည်ညိုရင်း စွဲပါ”

“ကောင်းပြီ... ငါ့တူ စိတ်သာချာ ဒေါ်စောမြအေးကြည်ကတော့

လာမှာပါပဲ။ မခင်ဝင်းကို သီချင်းတွေ ဘာတွေ သင် သင်ပေးရှာတယ်။ အင်မတန် သင်ချင်ပြချင် စေတနာကောင်းတဲ့သူပါ ပဲ”

“လာရင် လှမ်းခေါ်နော်... ဒေါ်ဒေါ်။ ကဲ ကျွန်တော် သွားဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ရင်... ကောင်းပါပြီ”

သို့ဖြင့် မျိုးမြင့်သည် ဒေါ်သိန်းနှင့် ရင်းနှီးသွားလေပြီ။ မျိုးမြင့်သည် မခင်ဝင်း၏ စောင်းသံ ကလေးတွင် စိတ်ဝင်စားမိခဲ့သည်။ တိုက်အပေါ်ထပ်မှ ချောင်းဟန့်လိုက်စဉ် မော့ကြည့်လိုက်သော မခင်ဝင်း၏ ချိုမြလှပသော မျက်နှာတွင် ငြိစွဲမိခဲ့သည်။ စောင်းသံတွင် စိတ်မဝင်စားဘဲ နေနိုင်အံ့ လော။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဂီတမှာဝါသနာ ထုံသည်။ ပါရမီအခြေခံရှိသည်။ တီးသူကလည်း ဆရာ ကောင်း သမီး၊ ဆရာကောင်းတပည့် ပီသသည်။ ချိုမြသော မျက်နှာတွင် မငြိစွဲဘဲ နေအံ့လော။ သူ့မှာ ပန်းမြင်လျှင် ရစ်ဝဲသော လိပ်ပြာလို ချစ်စရာမြင်လျှင် ရစ်ဝဲလိုသော လူပျိုလူရွယ် လူငယ် ကလေးသာဖြစ်သည်။ မခင်ဝင်းမှာလည်း ပွင့်သစ်စပန်းလို လှလို့ ကောင်းတုန်းအရွယ် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မခင်ဝင်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလိုသည်။ မခင်ဝင်း အမေကို သိကျွမ်းလိုသည်။ ယခု အလွယ်တကူနှင့် သိကျွမ်းရလေပြီ။ အသိအကျွမ်းဖြစ်ရုံမက ဦးဘချို၊ ဒေါ်စောမြအေးကြည် စသူ တို့ကို အကြောင်းပြုလျက် မခင်ဝင်းတို့အိမ်သို့ ဝင်ထွက်ရန် တံခါးပေါက်ကိုပင် တွေ့မြင်ရလေပြီ။ ဒေါ်သိန်းကလည်း မျိုးမြင့်အား တွေ့တွေ့ချင်းဆိုသလိုပင် ခင်မင်သွားလေ၏ ။ ဈေးရောင်းရထိုင်းလို့ ခြောက်သွေ့ငြီးငွေ့နေတုန်း မျိုးမြင့် သူ့ထံ ရောက်လာ၏ ။ ပူလောင်အိုက်စပ်သော နေ့လယ်ခင်းတွင် လေအေးကလေး တိုးဝင်လာသည်နှင့် တူလှလေ၏ ။ သမီးကလေးအကြောင်း ပြောချင်တုန်း စိတ်ပါ ဝင်စားစွာ နားထောင်သော မျိုးမြင့်ကို ပြောပြလိုက်ရသည်။ ဆရာသမားအကြောင်း ဂုဏ်ယူပြောပြ ချင်တုန်း ထိုဆရာတွေကို ကြည်ညိုလေးစားပါသည်ဆိုသော မျိုးမြင့်ကို ပြောပြလိုက်ရသည်။ ဒေါ်သိန်းက ထိုသူငယ်အား တွေ့တွေ့ချင်း မခင်မိဘဲနေအံ့လော။ ထို့အပြင် သူ့မှာ

ပုခက်တွင်းကပင် ဆုံးသွားလေပြီးသော သားဦးကလေးရှိခဲ့ဖူး၏ ။
သားဦးကလေးသာ အဖတ်တင်ပါက ဒီသူငယ် လောက်ရှိပေရောမည်။

မျိုးမြင့်သည် မြင်မြင်ချင်းဆိုသလို ပန်းကလေးနားတွင်
ရစ်ဝဲလိုသော်လည်း ဝတ်ရည်ကို စုပ်ဖို့ မစုပ်ဖို့ကား ဆုံးဖြတ်ရသေးသည် မဟုတ်ပေ။
အသည်းနှစ်လုံး၏ အလိုကိုကား လိုက်ခဲ့ပြီ။ ဦးနှောက်ကိုကား မတိုင်ပင်ရသေး၊
စိတ်ဆန္ဒဆောင်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ပြီ။ ဉာဏ်ဖြင့်ကား မဆင်ခြင်ရ သေး။

*